

мата любезност, обаче, с която той изпрати представителите на съглашенските държави, като изрази желание да ги приеме на прощална ауденция и излиянията на чувства на гореща любов към Франция, които той направил пред нейния представител, като че ли не бяха само един израз на обикновена куртоазия, а издаваха все още съществуващото у него съмнение в крайната победа на Съюза и съзнание за големия риск, на който излагаше короната си и династията си.

Този присъщ на Фердинанда авантюризъм, обаче, не беше по вкуса на българския народ. Възможността народът да се противопостави със сила на тази негова авантюристична политика, която поставяше на карта съществуването на държавата, не беше изключена за него. Фердинанд схващаше това добре, и, ето защо, той се бе погрижил да подготви психологически масата за тази своя политика. За тази цел, малко преди намесата на България във войната, той хвърли на народа една залагалка. Това беше Карагач и левия бряг на Марица. Под натиска и чрез посредничеството на Централните сили Турция се съгласи на една ректификация на границата си с България, като отстъпи на последната една част от този град, европейския му квартал, разположен на десния бряг на Марица, и една тясна ивица по левия бряг на реката до устието ѝ. Какви бяха, обаче, истинските, неписани условия на това отстъпване, временно ли бе то или окончателно, намираше ли се то във връзка с крайния резултат на войната, компенсация ли бе то срещу българския „неутралитет“, през времето на който през България се пренасяха германски оръжия и матроси за Турция, или бе само едно предварително възнаграждение на България за присъединяването ѝ към Централните империи и Турция